

UZASADNIENIE

I. WSTĘP

Miasto Białystok pozostaje w sporze z konsorcjum spółek Eiffage Budownictwo Polska S.A. (dalej "**Eiffage Polska**") i Eiffage Construction SAS (dalej "**Eiffage Francja**") (łącznie "**Eiffage**") o zapłatę odszkodowania z tytułu niewykonania umowy o budowę stadionu piłkarskiego w Białymstoku. Jest wysoce prawdopodobne, że wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku (sygnatura akt I ACa 355/15) z dnia 10 września 2015 roku zasądający na rzecz Miasta Białystok od Eiffage kwotę 101.334.163,18 złotych powiększoną o odsetki ("**Wyrok**") zostanie przez Sąd Najwyższy uchylony, ze względu na zarzuty podniesione przez Eiffage w skargach kasacyjnych.

W sytuacji uchylecia Wyroku, w obrocie pozostanie wyrok Sądu Okręgowego zasądający na rzecz Miasta kwotę 37.410.249,82 złotych wraz z odsetkami – po czym sprawa będzie ponownie rozpoznawana przez Sąd Apelacyjny.

Możliwy jest również taki scenariusz, że Sąd Najwyższy postanowi uchylić oba wyroki (jak wnioskował Eiffage): zarówno Wyrok, jak i ww. wyrok Sądu Okręgowego – po czym sprawa będzie ponownie rozpoznawana przez Sąd Okręgowy.

Już po wniesieniu skarg kasacyjnych, Eiffage zaproponował Miastu Białystok zawarcie ugody sądowej, na podstawie której zaspokojenie roszczeń przysługujących Miastu Białystok wobec Eiffage Polska oraz Eiffage Francja nastąpi w kwocie 80.000.000 złotych. Zgodnie z propozycją ugody, Eiffage Polska i Eiffage Francja zapłacą Miastu Białystok 60.000.000 złotych w terminie do 31 lipca 2018 roku (pozostała kwota 20.000.000 złotych została już zapłacona na rzecz Miasta Białystok w dniu 28 stycznia 2016 roku).

Należy przypomnieć, że pierwotnie Miasto Białystok żądało od Eiffage kwoty 13.028.519,71 złotych wraz z odsetkami (z tytułu kar umownych), później rozszerzonej do kwoty stanowiącej (w uproszczeniu) różnicę pomiędzy ceną, za jaką zobowiązał się wykonać stadion Eiffage, a ceną zapłaconą przez Miasto Białystok i spółkę Stadion Miejski sp. z o.o. („**Spółka**”) na rzecz nowego wykonawcy (konsorcjum OHL). Do chwili obecnej Miasto Białystok uzyskało już od Eiffage kwotę 20.000.000 złotych wpłaconą w dniu 28 stycznia 2016 roku.

Przedmiotem niniejszego stanowiska jest rekomendacja w zakresie zawarcia ugody sądowej na kwotę 80.000.000 złotych na rozprawie przed Sądem Najwyższym jako rozwiązania korzystniejszego dla Miasta Białystok niż prawdopodobne rozstrzygnięcie sprawy przez sąd, polegające na uchyleniu Wyroku.

II. ANALIZA ZASADNOŚCI SPORNYCH ŻADAŃ

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 21 listopada 2016 roku przyjął do rozpoznania skargi kasacyjne Eiffage Francja i Eiffage Polska i niemalże od razu została wyznaczona rozprawa kasacyjna (na dzień 11 stycznia 2017 roku). Oznacza to, że zgodnie z art. 398[9] § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy uznał, że:

- (a) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne - najbardziej istotne zagadnienie prawne podniesione przez pozwanych dotyczyło kwestii przejścia na spółkę Stadion Miejski sp. z o.o., utworzoną w wyniku likwidacji zakładu budżetowego, praw i obowiązków z umowy z Eiffage Polska i Eiffage Francja, w szczególności roszczenia odszkodowawczego dochodzonego przez Miasto Białystok, na podstawie art. 23 Ustawy o gospodarce komunalnej; lub
- (b) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona - co oznacza, że zarzuty Eiffage Francja i Eiffage Polska są uzasadnione.

Odnosnie zarzutu z punktu (a) powyżej, dotyczącego art. 23 Ustawy o gospodarce komunalnej, nie można go zlekceważyć. W przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez pozwanych do poglądu, że wraz z przekształceniem zakładu budżetowego w spółkę, spółka ta wstąpiła w roszczenia będące przedmiotem toczącego się procesu (w szczególności rozszerzonego powództwa Miasta Białystok), jako roszczenia "związane z działalnością samorządowego zakładu budżetowego" (art. 23 ust. 3 Ustawy o gospodarce komunalnej), jest wysoce prawdopodobne, że Wyrok zostanie uchylony a dalsze wytyczne Sądu Najwyższego co do ponownego rozpoznania sprawy przez sąd drugiej lub pierwszej instancji (w zależności od przekazania) mogą iść w kierunku oddalenia powództwa przez sąd ponownie rozpoznający sprawę, ze względu na okoliczność, że zdarzenie szkodzące, to jest nienależyte wykonanie umowy przez Eiffage, nie spowodowało żadnej szkody w majątku powoda (Miasta), a szkoda ta mogłaby ewentualnie zaistnieć po stronie Spółki – taka argumentacja została zaprezentowana przez Eiffage w skargach kasacyjnych. Istnieje zatem duże ryzyko, że Sąd Najwyższy, a w konsekwencji sąd rozpoznający ponownie sprawę, podzieli stanowisko pozwanych, co będzie skutkowało oddaleniem rozszerzonego powództwa Miasta Białystok (kwoty głównej rozszerzonego powództwa wraz z odsetkami), oraz koniecznością wytoczenia powództwa przez Spółkę, przy czym - w przypadku uznania, że roszczenie odszkodowawcze przeszło na Spółkę - od kwoty zasądzonego odszkodowania Spółka zapłaci podatek dochodowy, pomniejszający rzeczywistą kwotę przyznanego odszkodowania. Istnieje również ryzyko uznania, że roszczenia Spółki zawarte w nowo wniesionym powództwie są przedawnione.

Ostateczna kwota odszkodowania należnego Spółce w takiej sytuacji powinna być zgodna z poniższym wyliczeniem, w którym: (i) nie ma zasądzonych na rzecz Miasta Białystok Wyrokiem odsetek, (ii) następuje odliczenie już zapłaconej przez pozwanych kwoty 20 mln zł, oraz (iii) Spółka płaci podatek dochodowy w wysokości 19%.

	kwota z Wyroku	minus 20 mln zł	19%	minus 19%
wariant A (20 mln zł zaliczone w całości na kwotę główną)	101 334 163,18	81 334 163,18	15 453 491,00	65 880 672,18
wariant B (z 20 mln zł kwotę 13 045 160,22 zł zaliczono na kwotę główną – resztę na odsetki)		88 289 002,96	16 774 910,56	71 514 092,40

W ekonomicznym rachunku, obniżenie kwoty roszczenia Miasta Białostok o wartość podatku, nie stanowi tak naprawdę ustępstwa, ale jest wynikiem skrupulatnego obliczenia, z jaką kwotą na rachunku Miasta Białostok/Spółki zakończyłby się proces, gdyby do zawarcia ugody nie doszło.

III. ANALIZA MOŻLIWOŚCI ZASPOKOJENIA

Brak zawarcia ugody skutkuje powstaniem ryzyka niewypłacalności Eiffage Polska i w konsekwencji ogłoszenia **upadłości Eiffage Polska** w przypadku prowadzenia przeciwko niej postępowania egzekucyjnego (które w tej sytuacji zostanie umorzony).

W naszej ocenie istnieją przesłanki do ogłoszenia upadłości: kwota podlegająca egzekucji, jak ustaliliśmy, przekracza: (i) 10-krotnie (!) średni roczny zysk Eiffage Polska w okresie dwóch ostatnich lat, oraz 6-krotnie (!) próg 10% wartości bilansowej przedsiębiorstwa, ustanowiony art. 12 Prawa upadłościowego.

W przypadku upadłości Eiffage Polska, egzekucja zostanie umorzona i Miastu Białostok pozostanie realizacja czynności egzekucyjnych **wobec Eiffage Francja**, mając na uwadze, że Eiffage Francja będzie kwestionował (istnieje ryzyko, że skutecznie) wszelkie czynności sądowe i egzekucyjne opisane poniżej.

IV. ANALIZA PRZEWIDYWANEGO CZASU TRWANIA

Brak zawarcia ugody skutkuje powstaniem ryzyka długotrwałego postępowania sądowo-egzekucyjnego prowadzonego w jurysdykcji polskiej i jurysdykcji francuskiej.

Przewidywany czas trwania postępowania należy podzielić na czas trwania postępowania sądowego oraz czas trwania postępowania egzekucyjnego.

Czas trwania **postępowania sądowego** - w razie uchylecia Wyroku:

- (a) ponowne postępowanie przed Sądem Apelacyjnym - [1-2 lat] (biorąc pod uwagę możliwość powołania nowych biegłych), oraz
- (b) postępowanie przed Sądem Najwyższym na skutek wniesienia skargi kasacyjnej - [1-2 lat], oraz
- (c) (ewentualnie) konieczność wszczęcia postępowania z powództwa Spółki - [3-5 lat].

Czas trwania **postępowania egzekucyjnego**, w każdym przypadku (również w razie utrzymania Wyroku w mocy):

- (a) w odniesieniu do egzekucji w Polsce - [2-3 lata] ze względu na okoliczność, iż w toku postępowania egzekucyjnego mogą być wnoszone liczne środki prawne mające na celu obronę dłużnika, co może udaremnić lub spowolnić postępowanie egzekucyjne (skarga na czynności komornika składana wielokrotnie, zażalenia, dwuinstancyjne powództwo przeciwegzekucyjne, wnioski o zawieszenie postępowania egzekucyjnego),

- (b) w odniesieniu do egzekucji we Francji (Wyrok opatrzony klauzulą wykonalności jest wykonalny również we Francji i jest wykonywany we Francji na tych samych warunkach, co w Polsce): **[od 1 roku do 6 lat]** ze względu na okoliczność, iż niezbędne jest przeprowadzenie dwuinstancyjnego (plus ewentualnego postępowania kasacyjnego) postępowania sądowego prowadzonego przed sądem francuskim trwającego nawet do 3 lat, w celu stwierdzenia wykonalności Wyroku w jurysdykcji francuskiej, **PRZED** postępowaniem egzekucyjnym, które może potrwać kolejne 2-3 lata.

V. ANALIZA KOSZTÓW POSTĘPOWANIA

Brak zawarcia ugody skutkuje powstaniem ryzyka ponoszenia przez Miasto Białystok (lub Spółkę) kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego, w tym wynagrodzenia francuskich organów egzekucyjnych, które zgodnie z prawem francuskim, obciążają wierzyciela (inaczej niż w Polsce).

Przewidywane koszty postępowania należy podzielić na koszty postępowania sądowego oraz koszty postępowania egzekucyjnego.

Koszty **postępowania sądowego** - w razie uchylecia Wyroku:

- (a) koszty doradztwa prawnego i zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym i ewentualnie ze skargi kasacyjnej – **[60.000 euro]** rocznie;
- (b) koszty procesu wytoczonego przez Spółkę: co najmniej 300.000 złotych plus koszty zastępstwa procesowego.

Koszty **postępowania egzekucyjnego**:

- (a) w odniesieniu do egzekucji w Polsce: koszty ściąga się **od dłużnika** wraz z egzekwowanym roszczeniem. ALE na pokrycie wydatków (należności biegłych, koszty ogłoszeń w pismach; koszty transportu, przejazdu, przechowywania, koszty działania poza terenem rewiru, koszty przelewów, doręczania, itp.) komornik może żądać zaliczki od wierzyciela - w razie bezskutecznej egzekucji wydatki gotówkowe poniesione przez komornika ponad pobraną zaliczkę obciążają **wierzyciela - co oznacza, że razie bezskutecznej egzekucji wydatki komornika obciążą Miasto Białystok.**
- (b) w odniesieniu do egzekucji we Francji: koszty dzielą się na (1) koszty egzekucyjne (które są ściągane od dłużnika razem z długiem i które najpierw wykłada wierzyciel, ale potem są mu one zwracane w wyegzekwowanej sumie); oraz (2) wynagrodzenie komornika, **które pokrywa w całości wierzyciel i wierzycielowi nie przysługuje roszczenie do dłużnika o zwrot poniesionych kosztów**: ok 3% + VAT od sumy dochodzonego roszczenia. Należy tutaj również ująć koszty postępowań sądowych przed postępowaniem egzekucyjnym oraz koszty postępowań sądowych w trakcie postępowania egzekucyjnego – koszty zostały oszacowane na podstawie informacji

uzyskanych od kancelarii polskiej, kancelarii francuskich oraz komornika francuskiego.

VI. PODSTAWA PRAWNA

Działania ugodowe, w tym zaniechanie dochodzenia należności lub modyfikacji zobowiązań umownych w sektorze finansów publicznych należą do najbardziej problematycznych obszarów dyscypliny finansów publicznych. Chodzi o nie do końca uzasadnione przeciwstawianie zasady legalizmu zasadzie gospodarności – na korzyść tej pierwszej. Nie wnikając w szczegóły takiego podejścia, skutkującego częstokroć podejmowaniem przez kierowników jednostek sektora finansów publicznych działań oderwanych od wymogów zdrowego rozsądku, warto zwrócić uwagę na nowelizację ustawy o finansach publicznych. Dokonywana „przy okazji” wejścia w życie (z dniem 1 czerwca 2017 roku) ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 roku o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności zmiana może mieć duże znaczenie dla gospodarki finansowej jednostek sektora finansów publicznych.

Zgodnie z art. 9 wspomnianej ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 roku do ustawy o finansach publicznych¹ dodaje się art. 54a: „**1. Jednostka sektora finansów publicznych może zawrzeć ugodę w sprawie spornej należności cywilnoprawnej w przypadku dokonania oceny, że skutki ugody są dla tej jednostki lub odpowiednio Skarbu Państwa albo budżetu jednostki samorządu terytorialnego korzystniejsze niż prawdopodobny wynik postępowania sądowego albo arbitrażowego. 2. Ocena skutków ugody nastąpi, w formie pisemnej, z uwzględnieniem okoliczności sprawy, w szczególności zasadności spornych żądań, możliwości ich zaspokojenia i przewidywanego czasu trwania oraz kosztów postępowania sądowego albo arbitrażowego.**”

Jednocześnie przepis art. 5 ust. 4 Ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych stanowi, że nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych wykonanie ugody w sprawie spornej należności cywilnoprawnej zawartej zgodnie z przepisami prawa.

Powyższe przepisy nie tylko wprowadzają wyraźną podstawę do zawierania ugód przez jednostki sektora finansów publicznych, ale również wskazują jasne kryteria wyboru ugody jako sposobu rozstrzygnięcia sporu. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu „*celem projektowanej regulacji jest racjonalizacja działań podmiotów publicznych na wzór podmiotów prywatnych, które dysponują faktyczną możliwością wyboru sposobu zakończenia sporu*”. „Nowy” art. 54a ustawy o finansach publicznych ma zatem na celu uporządkowanie wątpliwości towarzyszących kolizji art. 42 ust. 5 ustawy o finansach publicznych oraz art. 44 ust. 3 ustawy o finansach publicznych. W obowiązujących przepisach tzw. kolizja zasady realizacji należności wynikająca z zestawienia art. 42 ust. 5 ustawy o finansach publicznych: (zgodnie z którą jednostki sektora finansów publicznych są obowiązane do ustalania przypadających im należności pieniężnych, w tym mających charakter cywilnoprawny, oraz terminowego podejmowania w stosunku do zobowiązanych czynności zmierzających do wykonania zobowiązania) z zasadą celowości, oszczędności i efektywności wydatków wynikającą z art. 44 ust. 3 pkt 1, 2 i 3 ustawy o finansach publicznych, - w praktyce „rozstrzygana” jest (przez kierowników jednostek sektora finansów publicznych) na korzyść

tej pierwszej zasady. Oznacza to przyjmowanie przez kierowników jednostek założenia o braku możliwości działań ugodowych. Błędnie zakłada się bowiem, że działanie gospodarne jest „obok” działania legalnego, a nie „w ramach” działań legalnych (dopuszczalnych).

Powyższa praktyka interpretacyjna jest dla finansów publicznych szkodliwa w tym znaczeniu, że doprowadza jednostki do konieczności wdawania się w kosztowne finansowo, organizacyjnie i administracyjnie spory i postępowania egzekucyjne, które służą jedynie uniknięciu zarzutów o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. „Nowy” art. 54a ustawy o finansach publicznych doprecyzowuje sposób postępowania w sytuacji, gdy zaistnieje kolizja pomiędzy wspomnianymi wyżej zasadami finansów publicznych. Wspomniany przepis nie uchyla innych zasad finansów publicznych, lecz z pewnością porządkuje sposób postępowania w sytuacjach wątpliwych. Ustawodawca nie zwalnia kierownika jednostki sektora finansów publicznych z kierowania się zasadami finansów publicznych, jak również nie wprowadza zasady priorytetu działań ugodowych. W sytuacjach wątpliwych jednakże jednostka (kierownik jednostki) winna dokonać oceny skutków ugody.

Wspomniane działanie oceniające sprowadza się do przeprowadzenia analizy porównawczej pomiędzy korzyściami wynikającymi z ugody a konsekwencjami „prawdopodobnego” wyniku postępowania sądowego lub arbitrażowego. Ustawodawca zastrzegając formę pisemną oceny skutków zobowiązał jednostkę do kierowania się „okolicznościami sprawy”, co należy rozumieć ściśle, a więc z pominięciem innych spraw jednostki, w tym innych spraw jednostki względem podmiotu zobowiązanego.

Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej w opinii z dnia 18 stycznia 2017 roku (sygn. KR-51-8/17/EHA W/1546/17) skierowanej do Sejmu, dotyczącej projektowanego art. 54a Ustawy o finansach publicznych, wskazała, że projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności był z nią konsultowany w szczególności w zakresie normatywnego potwierdzenia dopuszczalności zawierania ugód przez jednostki sektora finansów publicznych oraz uregulowania zasad, na jakich jednostki te mogą zawierać ugody. W opinii Prokuratorii Generalnej **„Na szczególne podkreślenie i pozytywną ocenę zasługują uregulowania projektu w zakresie dotyczącym kwestii dopuszczalności polubownego zakończenia sporów przez jednostki sektora finansów publicznych”**. Zdaniem Prokuratorii przepisy te **„pozwolą w istotny sposób wzmocnić ochronę interesów jednostek sektora finansów publicznych, w szczególności jednostek samorządu terytorialnego, w tym również ekonomiczną. (...) W kontekście powyższego wskazać należy, że ową ochronę ekonomiczną rozumieć należy nie tylko jako czysty interes majątkowy, ale także wyeliminowanie wydatków związanych - w przypadku braku konsensusu - z długotrwałymi postępowaniami sądowymi. W wielu przypadkach wydatki te są znaczące, a nawet przekraczają wysokość dochodzonych roszczeń. (...) Odnośnie do przesłanki kosztów postępowania należy wskazać, że koszty te należy rozumieć jako całość kosztów i wydatków związanych z prowadzeniem postępowania. Do kategorii tej należy zaliczyć w szczególności koszty sądowe, zastępstwa procesowego, wydatki na bieżących sądowych ale także koszty własnej obsługi prawnej.”**

Nowelizacja ta ma zatem szczególne znaczenie, ponieważ po raz pierwszy w polskim porządku prawnym zostaje uregulowana kwestia dopuszczalności zawarcia ugody przez podmioty sektora finansów publicznych. Wejście w życie projektowanych przepisów ma na

celu zwiększenie elastyczności jednostek sektora finansów publicznych w odniesieniu do pozasądowych metod rozwiązywania sporów, w szczególności w przypadkach, gdy rezygnacja z zawarcia ugody nie wynika z rachunku ekonomicznego, lecz z obawy narażenia się na zarzut naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Warto zwrócić uwagę, że art. 917 Kodeksu cywilnego nie przesądza, na czym mają polegać **ustępstwa, które strony wzajemnie sobie czynią w ramach zawieranej ugody**. W praktyce ugoda może polegać nie tylko na rezygnacji z dochodzenia roszczeń wynikających z umowy, ale również na wprowadzeniu zmian (nieraz istotnych w rozumieniu art. 144 ust. 1 Pzp) w stosunku prawnym istniejącym pomiędzy stronami.

Tym samym opisana powyżej inicjatywę należy ocenić pozytywnie, gdyż nie tylko potwierdza ogólną dopuszczalność zawarcia ugody, ale też powinna być odczytana jako ustawowa zachęta dla jednostek sektora finansów publicznych do polubownego rozwiązywania sporów.

Powyższe oznacza, że w sytuacji dokonania oceny, że skutki ugody są dla jednostki samorządu terytorialnego korzystniejsze niż prawdopodobny wynik postępowania sądowego, jednostka samorządu terytorialnego powinna zawrzeć ugodę mając na względzie przepisy ustawy interpretowane w szczególności o oparciu o w/w wytyczne Prokuratury Generalnej (organu zastępstwa procesowego Skarbu Państwa).

Opisana okoliczność ma miejsce w niniejszej sprawie co oznacza pełną legalność i zasadność przystąpienia do ugody na warunkach wskazanych na wstępie niniejszego uzasadnienia.

VII. PODSUMOWANIE

Ocena skutków ugody w stosunku do skutków dalszego postępowaniu sądowego (w sytuacji braku zawarcia ugody) jest następująca (z uwzględnieniem zaliczenia kwoty 20.000.000 zapłaconej przez Eiffage, na poczet kwoty 80.000.000 złotych).

Okoliczność	Ugoda	Dalsze postępowanie sądowe i egzekucyjne
<i>Potencjalna uzyskana wysokość roszczenia</i>	60.000.000 zł	od [65.880.672,18 zł] ¹ do [71.514.092,40 zł] ² lub 0 zł ³
<i>Realna uzyskana wysokość roszczenia - po potrąceniu kosztów</i>	60.000.000 zł	od [57.319.672,18 zł] ⁴ do [64.845.092,40 zł] ⁵

¹ Wariant A na str. 2 uzasadnienia

² Wariant B na str. 2 uzasadnienia

³ Wariant przedawnienia roszczeń ze str. 2 uzasadnienia

⁴ Obliczona jako różnica pomiędzy najniższą potencjalną wysokością roszczenia (bez 0) a najwyższą sumą kosztów

⁵ Obliczona jako różnica pomiędzy najwyższą potencjalną wysokością roszczenia a najniższą sumą kosztów

Możliwość zaspokojenia roszczenia	Pewna [płatność dobrowolna]	upadłość Eiffage Polska konieczność egzekucji z majątku Eiffage Francja we Francji		
Okres zaspokojenia roszczenia	12 miesięcy [31.07.2018]	minimum	maximum	
			Miasto	Spółka
		<i>postępowanie sądowe</i>		
		2 lata	4 lata	5 lat
		<i>postępowanie egzekucyjne</i>		
		Polska- 2 lata lub Francja – 1 rok	Polska - 3 lata lub Francja - 6 lat	Polska - 3 lata lub Francja - 6 lat
RAZEM: 3 lata	RAZEM: 10 lat	RAZEM: 11 lat		
Koszty zaspokojenia roszczenia (EURO według kursu 1 EURO = 4,2 zł)	brak [płatność dobrowolna]	minimum	maximum	
			Miasto	Spółka
		<i>postępowanie sądowe</i>		
		704.000 zł	1.208.000 zł	1.560.000 zł
		<i>postępowanie egzekucyjne</i>		
		Polska 1.095.000 zł Francja 4.870.000 zł	Polska 1.677.000 zł Francja 5.324.000 zł	Polska 1.677.000 zł Francja 5.324.000 zł
RAZEM: 6.669.000 zł	RAZEM: 8.209.000 zł	RAZEM: 8.561.000 zł		

Z powyższego jednoznacznie wynika, że skutki ugody przewidującej kwotę do zapłaty na rzecz Miasta Białystok w wysokości 60.000.000 zł (i łączne zaspokojenie roszczenia Miasta Białystok w wysokości 80.000.000 złotych) są dla Miasta Białystok korzystniejsze niż prawdopodobny wynik postępowania sądowego, mając na względzie okoliczności sprawy, w szczególności możliwą ocenę zasadności spornych żądań, możliwości ich zaspokojenia i przewidywany czas trwania oraz kosztów postępowania.

PREZYDENT MIASTA

dr hab. Teofil Truskolaski

Z-CA DYREKTORA DEPARTAMENTU
FINANSÓW MIASTA

SKARBNIK MIASTA

Katarzyna Waluk

Stanisława Kozłowska